

Rode: Jeg beder dog den højtærede Formand tage i Betragtning, at Spørgsmaalet om Diskontoforhøjelsen staar i nøje Forbindelse med de Aktstykker, som findes i denne Sag, og at det derfor formentlig maa være tilladt at berøre den og drage Konklusionen med Hensyn til de Forbehold, der er taget. Jeg skal gøre det saa kort som muligt for at imødekomme Formandens Ønske om, at Forhandlingen ikke skal trække for langt ud. Jeg beder altsaa om Tilladelse til at læse denne Udtalelse op. Den lyder saaledes: „En Diskontoforhøjelse kan ikke spille samme Rolle under en langvarig abnorm Situation som under en akut Krise. Den kan endvidere ikke under de bestaaende Forhold hidskaffe fremmed Kapital, fordi der er ringe Kapital til Raadighed, ligesom den, som forefindes, holdes tilbage overfor en depreciert Valuta. Diskontoens Højde har da ogsaa forholdsvis lidt at betyde i Tider, hvor andre prisbestemmende Momenter spiller langt større Rolle end ellers. Konferencen vil ganske vist ikke bestride, at man gennem en kraftigere Brug af Diskontoskruen skulde kunne fremtvinge en større Sparsommelighed, men dette vil sikkert ske paa Bekostning af Produktionen under kriseartede Rystelser af Næringslivet.“

Jeg nævner endvidere, at der ogsaa indenfor selve Pengevæsenet er fremkommet alvorlig Indsigelse mod Diskontoforhøjelsen, og jeg kan derfor kun beklage, at et Forhold, som vil faa stor Betydning ogsaa for Finansloven, nemlig for Fastsættelsen af, hvilke Udgifter vi har, er ordnet saaledes, at Regeringens økonomiske Politik paa dette Omraade er resulteret i, at Egaliseringsfonden støttes ved en Diskontoforhøjelse, om hvilken Nationalbanken selv har sagt, at den kun kan tilvejebringe et Gode, naar det samtidig sker paa Bekostning af Produktionen under kriseartede Rystelser af Næringslivet. Vi maa derfor forbeholde os til tredje Behandling at vende tilbage til hele dette Forhold og da gennem Ændringsforslag drage Konsekvensen af de forskellige Forbehold, vi har taget her.

Finansministeren (N. Neergaard): Hvad Spørgsmaalet om Amtsfuldmægtiges

Ansættelse som Amtsforvaltere angaar, kan jeg ganske henholde mig til de Udtalelser, jeg tidligere er fremkommet med, dels i Fjor og dels i indeværende Samling ved første Behandling af Finanslovsforslaget. Jeg har ingen principiel Indvending imod, at Amtsfuldmægtige avancerer til Amtsforvaltere, og kan ogsaa meget vel tænke mig at benytte en Lejlighed, hvor et af de mindre Amtsforvalterembeder bliver ledigt, til at besætte det med en Amtsfuldmægtig; ved de større Embeders Ledighed vil der i Almindelighed være en Ansøger, som allerede er Amtsforvalter, og han maa da selvfølgelig gaa foran. I øvrigt kan jeg henholde mig til de almindelige Bemærkninger, jeg tidligere har gjort om dette Spørgsmaal, nemlig at Centraladministrationens Embedsmænd som Regel vil være de mest kvalificerede, uden at jeg dog derfor vil udelukke en særlig kvalificeret Amtsfuldmægtig.

Spørgsmaalet om Diskontoforhøjelsen skal jeg efter den højtærede Formands Bemærkning undlade at komme ind paa.

L. Rasmussen: Af de samme Grunde, som jeg anførte under Behandlingen af Lovforslagets §§ 11 og 12, tillader jeg mig at henstille til den højtærede Formand, at de Paragraffer, som berøres af Finansministeriet, maa blive sat under Afstemning enkeltvis, og jeg opfordrer mine Meningsfæller til at undlade at deltage i disse Afstemninger.

Rode: Det stadig tilbagevendende Spørgsmaal om Amtsforvalterne burde utvivlsomt snart kunne finde den Afgørelse, at Amtstuepersonalet saa et positivt Vidnesbyrd om, at de var i Stand til at rykke op i de Stillinger, her er Tale om. Deres Forbavelse over, at den stadige Velvillie, som er udtalt, aldrig giver sig Udslag, er forklarlig, ikke mindst naar man erindrer, at den højtærede Finansminister har fraveget sit Standpunkt at forbeholde disse Embeder for Finansministeriets Embedsmænd een Gang, men da gik saa langt bort som overhovedet muligt fra det Krav om Erfaring, Kendskab o. s. v., som den ærede Finansminister ellers udvikler, at han udnævnte en tidligere Dyrslæge, som aldrig har haft